శ్రీ యర్రా మురళీకృష్ణమోహన్

ఆది మే నెల. అంటే వేసవిసెలవలన్నమాట. మా నాన్న గవర్నమెంటు ఉద్యోగం పుణ్యమా అని నాకెక్కడా ఏడాదికి ఎక్కువ స్థిరనివాసయోగం పట్టలేదు. అందుచేతనే నే చెప్పుకోతగ్గ స్నేహితులను వేళ్లమీద లెక్కపెట్టవచ్చు. సాహిత్యం అంటే చిన్నప్పటి నుంచీ చెవికోసుకోవటంవలన, స్పోర్ట్స్‌మన్ స్పిరిట్ వడ్లగింజలో అరవైయోవంతయినా నాలో ఆవిర్భవించలేదు. అందుచేతనే చాలమందిని పరిచయం చేసికొనవలసిన అగత్యంకూడా కనపడలేదు.

పూర్వం ఆ ఊళ్లో నేను ఫిఫ్త్ ఫారం చదివాను. అప్పుడు నాకు మహావిష్ణువనే స్నేహితుడుండేవాడు. పోనీ, వాడయినా కనిపిస్తాడేమోనని ఒకరోజున చల్లగాలికి బయలుదేరాను. బయలుదేరటం అంటే బయలుదేరాను కాని ఎక్కడ కనిపిస్తాడని వెతకటం? ఏమీ తోచక, ఇన్ని కాఫీనీళ్లు పొట్టలో వేసుకొంటే మంచిదనిపించింది. వెంటనే కనిపిస్తున్న వసంతవిహార్‌లోకి పోయాను. సెర్వర్ కాఫీ తెచ్చాడు. త్రాగుతున్నాను. ఇంతలో నా వెనుక నుంచి "ఏయి! ఇది కాఫీయా పానకమా? ఇంత తక్కువ వేశావేం పంచదార? కాసిన్ని పాలూ, డికాషన్ తీసుకురా" అన్న మాటలు నాకు చిరపరిచితమయినవిగా వినపడ్డాయి. నా ప్రయత్నం లేకుండానే నా తలటువైపు తిరిగిందని వేరే చెప్పాలా!

చూద్దునుకదా! ఇంకెవరూ! మా మణ్యంగాడు. మణ్యం నేనూ ఇంటర్ చదువుకొనేరోజుల్లో రూమ్‌మేట్సుము, నే వెనక్కు తిరగటం వాడు నావైపు చూడటం ఒక్కసారే జరిగాయో ఏమోమరి, వాడు 'ఏరోయ్! ఇక్కడ ప్రత్యక్షమయ్యావేమిటి? మీ ఫాదరుకు కాని, ఈ ఊరు ట్రాన్స్‌ఫర్ అయిందా ఏమిటి? అయితే బతికానన్నమాటే. ఎవడూ తెలిసిన మొఖం లేక చస్తున్నాను. ఆ మేట్నీలన్నా రోజూ వేయకుండా ఉన్నారు. అయితే, ఇంతకీ ప్రస్తుతం ఏంచేస్తున్నట్టు? వగైరాలేమయినా అయ్యాయా?" అంటూ వాడో ప్రశ్నల అస్త్రం వదిలాడు.

వాడి ప్రశ్నలకు జవాబులు చెప్పుకొని, సాయంత్రం, రద్దీవేళ ఒకొక్కళ్లు గంటలేసి సేపు కూర్చుంటే ఎలా అనుకుంటున్నట్టుగా ఉన్న అయ్యరుకు బిల్లు చెల్లించుకొని బయటపడేటప్పటికి "గుంటూరు ఆత్రగడధాన్యం, ఇరవైనాలుగు కుంచాల బస్తా, సంచీతోసహా"... ......అన్న మాటలు వినపడుతున్నాయి పార్కునుంచి.

నెమ్మదిగా పిచ్చాపాటి మాట్లాడుకొంటూ పార్కు చేరాం. పార్కులో ఓమూల, సిమెంటుబల్లమీద కూలబడ్డాం; చుట్టూ అందరినీ పరికించి చూస్తూ. ఇంకా రేడియోలో "కాంబోడియాపత్తి"... అంటూనే ఉన్నాడు.

"నీకిక్కడెట్లా కాలక్షేపంఅవుతున్నదిరా? అవును కాని, నీకిక్కడెవరున్నారు చుట్టాలు" అన్నాను.

"మా అత్తారిదీ ఊరే"

అదృష్టవంతుడు అని మనస్సులో అనుకొంటూఉంటే "ఏం అదృష్టంలేరా అబ్బీ" అని ఎవరో నాలో చెప్పుతున్నట్టుగా ఉంటే "అలాగా" అన్నాను వాడితో......

"ఇంకా ఎన్నాళ్ళుంటావేమిటి?"

"ఏదీ, నిన్నేగా వస్తా, ఓ పదిరోజులయినా ఉండాలంటావా!"

"అప్పుడు చెప్తుండేవాడివి, ఆ మేనరికం సమంధమేనా?"

"కాదు. వాళ్ళకూ, మాకూ కట్నాలలో తేడావచ్చి మానేశాం. మేనరికం అంటే జ్ఞాపకంవచ్చింది. ఈమధ్య ఇంకో మేనమావగారింటికి వెళ్లానులే. అక్కడ ఇరవైయేళ్లువచ్చి, పెళ్ళయినా, నాకు తెలియని చిన్నవిషయం తెలుసుకున్నాను. వింటావంటే సంగ్రహంగా చెబుతాను"

"ఉన్నది ఉన్నట్టుగా నేచెప్పు. సంగ్రహం ఏఖర్మరా" అన్నాను.

ఆవగింజంత దాన్ని ఆనపకాయంత చేసి చెప్పటం అనవాయతే మావాడికి. వాడు "చిన్న సంఘటన" అంటే అదసలు లెక్కచేయవలసినదిగా తక్కిన వాళ్ళకు ఉండనే ఉండదు. అయినా అందులో ఏదో నగ్న సత్యం మాత్రం ఉంటుందనటాని కెంత మాత్రం సందేహంలేదు. మేం చదువుకొనేరోజులనుంచీ, వాడు చెప్పే ప్రతిమాటా ఎక్కువ ఆత్రుతతో కాకుండా, ఎక్కువ పరాకుగా కాకుండా, మధ్యరకమయిన కుతూహలంతో వినటం నాకు పరిపాటయింది.

మావాడు ప్రారంభించాడు. వాడి మాటల్లోనే చెబితే బాగుంటుంది:

నేను మామయ్యను చూసి చాలకాలం అవటంవలన ఒక శుభముహూర్తాన బయలుదేరాను. స్టేషనుకి వెళ్ళేసరికి, మెయిల్ ఆరుగంటల లేటుతోనూ, రైల్వేభాషలో సైన్‌డవున్ అనబడే బండి అయిదున్నరగంటల లేటుతోనూ, రావచ్చునని స్టేషనుమాస్టరు చల్లగా చెప్పాడు. రైల్వేవాళ్ళని తిట్టుకొంటూ కారు స్టాండ్‌కి వెళ్ళాను. ఇప్పుడంటే ఇప్పుడే వెళ్ళిపోయిందండి ఓకారు మళ్ళీ ఓ గంటలో ఇంకొకటి బయలుదేరుతుందని అన్నాడు ఓబ్రోకరు మహాశయుడు. గుఱ్ఱబళ్ళలో అయ్యే ప్రయాణం కాదు కనుక, విమానం మీద వెళ్ళే భాగ్యం భారతీయుల కింకా పట్టలేదు కనుక, గంటతర్వాత బయలుదేరనున్న కారులో సామాను పెట్టించి అందులోనే కూలబడ్డాను.

"కలియుగే ప్రథమపాదే" అనటం మాని వేసి "కలియుగే ద్వితీయపాదే" అని పురోహితులు ఎన్నాళ్ళకు అంటారో కాని, నాకా కారులో ఉన్న గంటన్నరలోనూ ఓ కలియుగమే గడచిపోయినట్టయింది. చచ్చి చెడి చాయంగల విన్నపములై గంటకన్నది గంటన్నర తరువాత, పిప్పళ్ళ బస్తాలా తయారయి బయలుదేరింది. ఇంటికి వెళ్ళేటప్పటికి రాత్రి ఎనిమిదయింది.

"ఎన్నింటికి బయలుదేరావు?"

"మధ్యాహ్నం పన్నెండుకి"

రాబోవు ఆటలపోటీకి

అమృత
రక్తశుద్ధి ద్రావకము.

ఛాంపియన్ షిప్ పోటీలలో శ్రమకరమైన ఆటలను ఉద్రేకపూరితమైన క్షణాలను, విభ్రమంగా అలసట పొందకుండా నెగ్గటానికి అతడికి సహాయపడుతుంది.

353.A.E.

కేసరికుటీరం లిమిటెడ్, రాయపేట, మద్రాస్.

ఒరిస్సా, నైజామ్స్, మైసూరు, ఆంధ్రజిల్లాలకు, తమిళనాడుకు ఏజెంట్లు:
సీతారామా జనరల్ స్టోర్సు.
బరహంపూరు – సికిందరాబాదు,
బెంగుళూరు - బెజవాడ - మధుర.

చదవండి! తెలుగు వార & మాసపత్రిక
జయభారత్
ఎడిటర్:- చక్రవర్తి వేణుగోపాలరావు
జాంబాగ్, హైదరాబాదు-ద-1.

"అన్నట్టు మీ మామయ్య ఏంచేస్తున్నారు."

"పి. డబ్ల్యు.డి. సబ్ డివిజన్ ఆఫీసరు"

"అలాగా! ఇంకేం; కిట్టుబాటు బాగానే ఉంటుందన్నమాట" అన్నాను. ఎందుచేతంటే లంచగొండితనం అంటే కాంగ్రెసు వాళ్లెంత చీదరించుకొంటారో, మావాడూ అంతే.

"ఓరేయి! నువ్వు మధ్య మధ్య పుల్లలు వేయక చెప్పింది విను. లేకపోతే రెంటికీ చెడిపోతుంది" అన్నాడు వాడు సీరియస్‌గా.

"కానీయ్ రా" అన్నా వాడికెందుకో చెడగొట్టటం ఎందుకనిపించి.

మావాడు మళ్ళీ కథలోకి వెళ్ళాడు: అక్కడ నాకు కాలక్షేపం బాగానే అయిపోయేది. ఫస్టుక్లాసయిన రేడియో ఉంది. దాంతో ఇరవై నాలుగు గంటలూ రికార్డులు వాగిస్తూ కుర్చుండేవాడిని. ఆపయిన, అప్పుడప్పుడూ ఆయనతో కేంపులకు బోటుమీద పోతుండేవాణ్ణి. ఎంత హాయిగా ఉండేదనుకున్నావు ఆ బోటు ప్రయాణం! కొబ్బరితోటల మధ్యనుండి; భూమి ఈ నిండా అన్నట్టుగా నేలకు తగిలీ తగలనట్టుగా వెళ్లనుండి వ్రేలాడుతున్న మామిడి కాయలతో నిండిన మామిడితోటల మధ్యనుండీ; మధ్యలో ఒకసారి సున్న, చుట్టూ ఎడారిలా, మధ్యమధ్య అరుమ్ములతోనూ చుట్టూ సస్యంలేని భూములమధ్యగానూ పోతుండే ఆ కాలువపై ప్రయాణం చేస్తూ ఉదయిస్తున్న భగవానుడితో ఒకవైపు అస్తమయంలోని అరుణాశితో ఒకవైపు ఉదయింపనున్న శేరాజులో కూడిన ప్రకృతిని చూస్తూ ఉంటే, నన్ను నేను మరచిపోయి, ఎక్కడో, స్వర్గధామంలో ఉన్నట్టుగా ఉండేవాణ్ణి.

అక్కడ రేడియో ఉందని, ఆయనతో బోట్లో షికారు కొట్టొచ్చని ఎంత మేనమామయితే మాత్రం, ఎన్నాళ్ళక్కడుంటాం చెప్పు. అందుకనే సమయం చూసి, "వచ్చి వారం అయింది. రేపు వెళ్తాను మామయ్యా" అన్నాను. "ఆ! తొందరేంరా! వెళుదువు గాని లే" అన్నాడాయన. వెళ్తామంటే చుట్టాలు ఎక్కడైనా వెళ్లండి అంటారా? పెదవాడు చెప్పితే కాదనటం ఎందుకు, పైగా వెళ్లి అక్కడే పెద్దగుణ్ణానికి పళ్లు తోమాలి కనుక, అనుకొని రెండు రోజుల తరువాత వెళ్లేందుకు నిశ్చయించుకొన్నాను.

సరిగా రేపు వెళ్తాననగా ఆరాత్రి జరిగింది అసలయిన కథ. ఆ రాత్రికూడా, మామూలుగానే అంతా బయట పక్కలు వేసుకున్నాం. భోజనాలయ్యాయి. బాచిగాడు పడుకున్నట్టున్నాడు. రేడియో సంగీతం స్పష్టంగా వినిపిస్తున్నది. నేను పడుకొని ఆకాశాన్ని చూస్తున్నాను. మామయ్య బయట చెయిర్ వేసుకొని ఆఫీసుపని చూసుకుంటున్నాడు. ఇంతలో మైలుకూలీ భుజంగరావు వచ్చాడు.

"దండమండి అయ్యా" అంటూ మొదలుపెట్టాడు. "గుమ్మం పాడు లాకు దగ్గర సున్నా నాలుగుందండి. నెంబరు టూ దగ్గర సున్నా ఒకటుందండి. మీరు చెప్పినట్లే పళ్లాలకు తగ్గించి మెరకలకు వదిలాం" ...అంటూ పొలం వప్ప చెప్తున్నాడు.

ఇంతలో ఉన్నట్టుండి నాకు ఎక్కిళ్లు ప్రారంభించాయి. మామూలుగా మనం ఎక్కిళ్లువస్తే ఇన్ని మంచినీళ్లు త్రాగుతాం. అలాగే నేనూ ఇన్ని తాగాను. ఊహుం మానలేదు.

"ఎక్కిళ్లు వస్తున్నాయేమండి అబ్బాయిగారు." అన్నాడు భుజంగరావు.

"ఏమోనోయ్! నాకేమన్నా కారణం చెప్పివస్తున్నాయి కనుకనా!"

"మంచినీళ్లు త్రాగినట్టున్నారు కూడాను, తగ్గనేలేదాండీ"

"లేదోయ్!" అంటూ ఒళ్లిపడుకున్నాను.

వాడు మామయ్యతో మాట్లాడటం పూర్తయినట్టుంది. నా కేంపుకాట్ దగ్గరకు వచ్చి, "అయితే, అబ్బాయిగారూ! ఆ మైలుకూలీ సుబ్బారావుని ఏదో అన్నారట ఎందుకండీ" అన్నాడు నేలను చూస్తూ.

"మైలుకూలీ సుబ్బారావునా! నేనా! ఏదో అన్నానా!" అంటూ నే నిర్ఘాంతపోయి చూస్తున్నాను.

"అతను చాలా నెమ్మదియినోడండి. ఉత్తపున్నానికి మీరెందుకన్నారా, అని నేను నమ్మలేదంటె నమ్మండి"

"అతన్నేమీ అననేలేదోయ్! నీవు సరిగా విన్నావా?"

"సాట్టంగా సెబుతే నేనండి, అయ్యగారి మేనల్లుడుగారు" అని.

"ఓరి పిచ్చి తగలెయ్య వీడికిదేం బుద్ధి"

"ఏమీ అనకపోతే ఎందుకంటాడురా"

అని మామయ్య అందుకున్నాడు.

ఇక నా పని ఎలా ఉంటుందో నువ్వే ఊహించుకో మతిపోయినంత పనయింది ఏం చెయ్యటం? నిజానికి ఏమీ అనందే ఎందుకంటాడు? ఒకవేళ, నాకు తెలియకుండా నేనేమయినా అన్నానేమో అని చాలసేపు జ్ఞాపకం చేసుకుందామనుకున్నా జ్ఞాపకానికి వస్తేనా! అసలు చెయ్యనిపని నుంచుకున నేమాటుకు జ్ఞాపకం వస్తుందా!

"నువ్వెళ్ళి ఆ సుబ్బారావుని లాక్కురా.

అతిమూత్రవ్యాధి వారం రోజులలో నెమ్మదించును

మూత్రంలో అధికంగా చక్కెరపోవుట, **అతిమూత్రవ్యాధి**అంటారు (Diabetes) ఇది యెంత ఉపద్రవకరమైన వ్యాధిఅంటే, దీని పాలబడినవారు ఆరోజు కారోజు మృత్యువుకు ఆసన్నమౌతుంటారు. దీనికి డాక్టర్లు ఇన్సులిన్ ఇన్జెక్షన్ మాత్రమే కనిపెట్టారు. వాటివల్ల వ్యాధి పూర్తిగా నయం కానేకాదు. ఇన్జెక్షన్ల గుణము వున్నంతకాలం మాత్రం చక్కెర తాత్కాలికంగా నిలిచిపోతుంది. ఈజబ్బు లక్షణాలలో ముఖ్యమైనవి దాహం, ఆకలి, తరచుగా చక్కెరతో మూత్రంలటము, బయలు వెడదురద మొదలైనవి. ఈ వ్యాధి ముదిరితే రాచపుండు, కురుపులు, కంటిపొర ఇతర చిక్కులు సంభవించును. **వీనస్ ఛారమ్** ఆధునిక శాస్త్రంలో అద్భుతమైన చికిత్స. దీన్ని వాడటం వల్ల వేనకు వేలమంది మృత్యుముఖంనుండి బయటపడ్డారు. దీన్ని వాడితే రెండవ లేక మూడవ రోజునుండే మూత్రంలో చక్కెర తగ్గించి అత్యధికమూత్రం గూడ నివారిస్తుంది. మూడు రోజుల తరువాత మీకు బాగా తేలికయిస్తుంది. దీనికి పత్యం లేదు. ఇన్జెక్షన్లు అవసరం లేదు. ఇంగ్లీషులో వివరములుగల కరపత్రానికి వ్రాయండి. ఉచితంగా పంపుతాము.

50 బిళ్ళల బుడ్డి ఖరీదు రు 6-12-0 లు
ప్యాకింగు పోస్టేజి ఉచితము

వీనస్ రీసెర్చి లేబరేటరీ,
పోస్టుబాక్సు నం. 587, కలకత్తా (A. P. W)

విజయా టైర్సు
(ఫుల్ సర్కిల్ మోల్డ్సుతో అమర్చబడినవి)
విజయవాడ-2.

విజయవాడలో ఫుల్ సర్కిల్ మోల్డ్సుతో మీ టైర్లను సకాలములో రిట్రేడింగుచేసి యివ్వగలము. మీ విలువగల పాతకేసింగ్సు మా ఆథరైజుడు ఏజంట్లద్వారా కంపెనీకిపంపి, మా పనితనము చూడవలసినది.

ఏజంట్లులేనిచోట్ల వివరములకు కంపెనీకివ్రాసి తెలుసుకొనవచ్చును.

ఇట్లు,
ప్రొప్రయిటర్సు, **విజయాటైర్సు.**

సంగతేమిటో తేల్చుకొంటేనేకాని లాభం లేదు” అన్నాను కొంచెం కోపంగా. వస్తున్న ఎక్కిళ్ళ నాపుచేసుకొంటూ.

“ఇప్పు డెందుకులెండి. రేపు చూసుకో వచ్చు. అసలు నేనూ మిమ్మల్ని అడిగే వాణ్ణే కాదు. కాని వాడు కళ్ళంపట నీళ్ళతో చెప్పాడు కనుక ఏంటో అని అడిగానంతేనండి”

నాకు నిజంగా పిచ్చెక్కింది. పొద్దున్న లేచి ఎవరిముఖం చూశానో. ఏంరా! భగవంతుడా అనుకొంటున్నాను.

“బంట్రోతోళ్ళుగదా, అని ఏమీ అనకొండి అబ్బాయిగారూ! అడుగనక సరిపోయింది కాని, ఆ పోలిగాడయితే మొఖంమీద కుండబద్దలు కొట్టినట్టు తేగేసి అంటాడు” అని ఆ మైలుకూలీ భుజంగరావంటూంటే నాకు వళ్ళు తెలియనంతకోపం వచ్చింది. “నో ర్ముయ్! పిచ్చిపిచ్చిగా వాగక వెళ్ళి వాణ్ణి తీసుకురా. వాడిసంగతీ, నీసంగతి కనుక్కుంటాను. ఏదన్నా అంటే అన్నవాడికి నాకు తెలియదాఅంటూ. పైగా నాకు బుద్ధులు నేర్పుతావు పెద్ద మొనగాడిలా” వాడిమీద లేచాను.

“అది సరేలే కాని, నీకు ఎక్కిళ్ళు పోయాయిరా!” అన్నాడు మామయ్య ఇంకలాభం లేదనుకొని.

“పోయాయి” అన్నాను నేనవ ఎక్కిళ్ళకు ఆయనంత శ్రద్ధతీసికొనటం గురించి అట్టే ఆలోచించకుండానే.

“అబ్బాయిగారు మీరు క్షమించాలి. మీరేమో ఎక్కడ అననేలేందని. పాపం ఏమీ ఎరుగనే ఎరుగరు. అంతా నేనే కల్పించి చెప్పానండి. ఇలాగే నాకోసారి ఎక్కిళ్ళువస్తే, మాఅయ్య కంగారుపెట్టేశాడు, ఏదో చెయ్యనిపని చేశానని అంటూ. మీలాగే, తర్వాత ఎక్కిళ్ళు పోయినాయి. అప్పుడు చెప్పాడు ఎక్కిళ్ళువస్తే మనిషిని కంగారుపెడితే పోతాయని. అప్పుడునుంచీ ఎక్కిళ్ళుకి మందు ఉపయోగిత్తన్నానండి. మరే మీ అనుకోకండి. మామయ్యగారు గ్రహించేరు కాని మీరు గ్రహించలేక పోయారు.” అంటూ ఓ దీర్ఘోపన్యాసం ఇచ్చాడు.

“ఓరి నిన్ను తగలెయ్యా! చంపేశావు కదరా! మంచిమందే!” అనుకున్నాను. ఏంచేస్తాను కనుక.

“నాకు తెలుసురాబాబూ. నువ్వు చివరకు ఖుస్సుమనిపిస్తావు అని మొదట్లోనే అనుకున్నాను” అన్నాను మర్యాంగాడితో నవ్వుతూ నే.

“ఎడిశావులే, నీకు తెలుస్తూ ఈసంగతి?” అన్నాడు వాడు.

మేష్టారు:- మన పాపాలను క్షమించమని భగవంతుని ప్రార్థించేముందు ఏంచేయాలి?

విద్యార్థి:- పాపాలు చెయ్యాలి.

* * *

మేష్టారు:- “నీవు రేపు మా ఇంటికి వచ్చితివి” అనే వాక్యం రైటా, తప్పా?

విద్యార్థి:-తప్పండి.

మేష్టారు:- ఎందుచేత?

విద్యార్థి;-మీ యిల్లెక్కడో నాకు తెలియదు కదండి.

“తెలియదు” అన్నా.

“మరింకేం. ప్రతీదీ తెలుసుననుకోవటం పరిపాటయింది మనకు. నిజానికి ఏమీ తెలియదు” అన్నాడు వాడు భావకవి పోజులో.

“అవును నిజమే. మనకు చిన్న విషయాలు చాల తెలియనే తెలియవు. అన్నీ తెలిసినట్టే ఉంటూ, తెలియని విషయాలను గురించి తెలిసికోవటం, ఇప్పుడు నాగరికతా చిహ్నం. అది సరేకాని, తరువాత ఏమయింది”.

“ఇంకేముంది నాబొంగా, నీబొందా ఆమర్నాడు ఇంటికి వచ్చేశాను.” అన్నాడు మావాడు తనకథ ముగిస్తూ

“నీ జీవితంలో అనుకోని సంఘటనలు జరుగకపోతే నీవు నీ జీవితంగురించి ఏమీ తెలిసికొనలేవు” అన్న పీటర్ చినీ మహాశయుని తలుచుకుంటూ, మంచి భాగా కాలక్షేపం అయిందనుకొని, మళ్ళీ రేపు ఆ కాఫీహోటలువద్ద కలసికొనమని వాడితో చెప్పి ఇంటికిబయలుదేరా నాను.

★